

[Glistrup.]

de alt i alt tilsammen må fange. Det er et indgreb over for erhvervet; det er et indgreb over for den danske samfundsøkonomi; det er et indgreb over for vor valutastilling. Derfor er det i allerhøjeste grad ikke at hjælpe samfundet at varetage disse højt betalte videnskabelige embedsmænds interesser, sådan som ministeren vil med dette forslag. Det er at stille sagerne på hovedet og sige det modsatte.

Fiskeriministeren (Poul Dalsager):

Jo flere fiskeriordførere fremskridtspartiet sender herop, jo mere bliver det åbenlyst for folketingets medlemmer, at man stadig væk ikke forstår de problemer, det drejer sig om.

Hr. Glistrup starter nu med at tale om blåhvilling, der overhovedet ikke har været nævnt, men som er en fisk, der findes i millioner af tons ude i Atlanten, og som alle danske fiskere kan fiske lige så frit, de vil. Der findes ingen nationale begrænsninger.

Der er talt om hvilling i Nordsøen, og hvilling i Nordsøen er begrænset af internationale aftaler, som Danmark er forpligtet til at overholde, hvis ikke vi protesterer. Jeg har på regeringens vegne protesteret. Det er måske ikke så indlysende, som det lyder, fordi når vi fik 70.000 t, så er det maksimum af det, vi regnede med, og af det, organisationerne regnede med at fiske. Ikke mindst til organisationernes og fiskernes store overraskelse har man fanget dem på 5 måneder. Ministeren skal have en bemyndigelse fra regeringen til at protestere imod denne kvota, fordi vi skal have flere end de 70.000 t. Så fastsætter vi en anden kvota, og det kan nok blive vanskeligt at blive enig med fiskerorganisationerne om, hvor stor den skal være, for de vil jo gerne have dobbelt så meget, det er klart. Det kan vi bare ikke forsvare, fordi NEAFC allerede har sagt til os, at de, vi tager flere i år, end vores kvota var, bliver trukket fra på kvotaen næste år.

Det ville i det hele taget være gavnligt for diskussionen her, om ikke mindst fremskridtspartiets tre ordførere i denne sag satte sig ind i tingene, før de udtalte sig med så stor autoritet, som de har gjort.

Hr. Erlendsson siger: ja men ministeren skal bare forhandle med organisationerne,

til de bliver enige. Det er jo spørgsmålet om, hvem der har ret, og hvem der har uret. De fiskere, som gerne vil fiske skidtfisk eller industrifisk, kan jo have lige så meget ret som de fabrikanter, der gerne vil have konsumfisk. Derfor er det to synspunkter, man ikke kan forene, uanset hvor længe man forhandler. Derfor skal der træffes en beslutning, og der er ikke andre til at gøre det end ministeren og så eventuelt folketinget, hvis man insisterer på, at folketinget skal til at varetage administrationen.

Det, jeg hævder — jeg er ganske vist ikke jurist, slet ikke ekspert — er, at det måske nok er lidt i strid med den forfatningsret, vi i øvrigt har, at man sammenblander den lovgivende og den administrative magt her i landet. Derfor mener jeg heller ikke, som hr. Tange siger, at det er folketinget, der skal træffe disse administrative afgørelser. De tilfalder nu, hvad enten hr. Tange, hr. Glistrup og hr. Erlendsson kan lide ministeren eller ej, den til enhver tid siddende minister efter de regler, vi regerer efter her i landet.

Hermed sluttede forhandlingene.

Ændringsforslag nr. 1

forkastedes med 101 stemmer mod 16.

Ændringsforslag nr. 2

forkastedes med 93 stemmer mod 27.

Lovforslagets §§ 1 og 2 og dets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning i henhold til grundlovens § 47 med hensyn til statsregnskabet for finansåret 1973-74.

(Andre selvst. forslag nr. LXXV. Fremsat 19/5 76 i betænkning fra finansudvalget).

Der var ikke stillet ændringsforslag.